

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 4Csp/14/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120297080
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Barbora Kovaliková
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2021:6120297080.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudkyňou JUDr. Barborou Kovalikovou v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava 5, IČO: 53 255 739 proti žalovanej: S. X., J.. XX. XX. XXXX, G. L. XXX, o zaplatenie 3.000,- eur s príslušenstvom, t a k t o

rozhodol:

Žalobu z a m i e t a .

Žalovanej p r i z n á v a proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorého rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

o d ō v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 3.000,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 3.000,- eur od 25. 06. 2019 do zaplatenia a náhrady trov konania.

2. Svoju žalobu odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 24. 06. 2019 medzi postupcom N. N., M.. N., Y.F. XX. XXX XX G., F.: XX XXX XXX (ďalej len „postupca“) a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanej. Postupca uzatvoril so žalovaným dňa 13. 05. 2015 Zmluvu č. 5072071839 (ďalej len „Zmluva“), ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov (ďalej len „VOP“). Na základe Zmluvy postupca poskytol žalovanej peňažné prostriedky. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v Zmluve a vo VOP. Žalobca zastáva názor, že Zmluva obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa ustanovenia § 497 až 507 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka a zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, resp. zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Poukázal na ust. § 497 Obchodného zákonníka. Žalovaná neplnila v stanovených termínoch splátky, čím porušila svoju povinnosť podľa Zmluvy. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu vo výške 8.440,25 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 6.,299,22 eur, z riadneho úroku vo výške 1.904,26 eur a z úroku z omeškania vo výške 195,01 eur v súlade s prílohou k Zmluve o postúpení pohľadávok, kde postupca deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Žalovaná po postúpení pohľadávky do dnešného dňa vykonala úhrady v sume 0,- eur. Dlžná suma k dnešnému dňu predstavuje sumu vo výške 3.000,- eur, pričom pozostáva z neuhradenej istiny úveru vo výške 3.000,- eur. Zvyšnú časť dlžnej sumy vo výške 5.440,25 eur, ktorá pozostáva z neuhradenej istiny úveru vo výške 3.299,22

eur, z neuhradeného riadneho úroku vo výške 1.904,26 eur, z úroku z omeškania vo výške 195,01 eur a z neuhradených poplatkov vo výške 41,76 eur si žalobca v tomto konaní neuplatňuje. Okrem istiny si žalobca uplatnil aj úrok z omeškania v súlade s § 517, ods. 2 Občianskeho zákonníka počnúc dňom 25. 06. 2019, t. j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky.

3. Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní vydal dňa 21. 05. 2020 platobný rozkaz, č. k. 20Up/426/2020 voči ktorému podala žalovaná v zákonnej lehote odpor, v ktorom uviedla, že má za to, že spoločnosti EOS KSI Slovensko, s. r. o. nepatrí aktívna vecná legitímácia v tomto konaní, nakoľko postúpenie pohľadávky je neplatné z štyroch dôvodov: 1. Rozpor s ustanovením § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, 2. Neurčitosť právneho úkonu postúpenia, resp. neexistencia takej pohľadávky, aká je predmetom zmluvy o postúpení, 3. Rozpor s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, 4. Neúčinnosť zmluvy o postúpení.

4. Podľa žalovanej podľa ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky, od ktorej odvodzuje aktívnu legitímáciu žalobca, práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu 18b) na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a prechádza alebo postupuje sa pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Predpokladom na postúpenie pohľadávky je teda skutočnosť, že ide o pohľadávku po konečnom termíne splatnosti alebo že pôvodný veriteľ platne vyhlásil predčasnú splatnosť podľa ust. § 565 OZ. Pohľadávka uplatňovaná v tomto súdnom konaní však nie je po termíne konečnej splatnosti a spol. N. N., M. N. ako pôvodný veriteľ nevyhlásil predčasnú splatnosť platne, a to z nižšie uvedených dôvodov: Možnosť pôvodného veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť nebolo platne dojednané. V Zmluve nie je platne dojednaná možnosť veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť spotrebiteľského úveru z dôvodu nezaplatenia splátky spotrebiteľského úveru tak, ako to predpokladá ust. § 53 ods. 9 OZ a ust. § 565 OZ. Uvedené právo veriteľa je dojednané iba vo všeobecných obchodných podmienkach. Pôvodný veriteľ sa v liste zo dňa 06. 03. 2019 - Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti odvoláva na Prípady porušenia v zmysle bodu 8.1 písm. a) v Produktových obchodných podmienkach pre hypotekárne a splátkové úvery N. N., M. N., s účinnosťou od 01. 01. 2015 (ďalej len „Obchodné podmienky“, prípadne skrátené „OP“). Žalovaná sa však s týmito Obchodnými podmienkami oboznámila až po doručení Platobného rozkazu. Obchodné podmienky sa nikdy nestali súčasťou Zmluvy, do Zmluvy neboli inkorporované správne, žalovaná nimi nie je viazaná, žalovaná ich nikdy nepodpísala a nikdy sa s nimi neoboznámila. Ak by aj OP boli do Zmluvy inkorporované platne, právo veriteľa podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka je právo, ktoré musí byť medzi stranami individuálne dojednané, čo vylučuje dojednanie vo forme OP. Ak by aj OP boli do Zmluvy inkorporované platne, právo veriteľa podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka je nárokové právo, pričom účelom OP je zakotvenie výhradne vedľajších a technických dojednaní a nie nárokových noriem. Žalovaná nerozporuje možnosť veriteľa dojednať určité zmluvné podmienky v ďalších zmluvných dokumentoch, napr. vo všeobecných obchodných podmienkach. Takéto obchodné podmienky však musia byť inkorporované riadne a zároveň je nevyhnutné zabezpečenie riadneho a preukázateľného informovania spotrebiteľov o obsahu zmluvných dojednaní obsiahnutých v predmetných obchodných podmienkach. Veriteľ je povinný preukázať, že obchodné podmienky sú spotrebiteľovi známe, resp. že boli k zmluve priložené, a to tak, aby sa spotrebiteľ mohol pred uzavretím zmluvy skutočne oboznámiť so všetkými svojimi právami a povinnosťami. V žiadnom prípade nepostačí vyhlásenie uvedené v záverečných ustanoveniach zmlúv o tom, že spotrebiteľ obchodné podmienky prevzal a oboznámil sa s nimi. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Súdného dvora Európskej únie vo veci C - 449/13, CA Consumer Finance SA v. Bakkaus, konkrétne na bod 28 odôvodnenia: „Naopak účinné vykonanie práv priznaných smernicou 2008/48 zabezpečuje vnútroštátna právna úprava, podľa ktorej je veriteľ v zásade povinný preukázať pred súdom správny výkon týchto predzmluvných povinností. Cieľom takéhoto pravidla je zaistiť, ako uvádza bod 21 tohto rozsudku, ochranu spotrebiteľa, bez neprimeraného poškodenia práva veriteľa na spravodlivý proces. Ako totiž uvádza v bode 35 svojich návrhov generálny advokát, obozretný veriteľ si musí byť vedomý nevyhnutnosti zbierania a uchovania dôkazov o splnení svojich informačných povinností a povinnosti poskytnúť vysvetlenia.“ Uvedené potvrdzuje aj právna teória. V zmysle záverov odbornej literatúry platí, že „Ak používame termín spotrebiteľská zmluva, máme na mysli predovšetkým samostatne

oddelenú zmluvu ako dvojstranný právny úkon, ktorá sa zmluvným stranám na schválenie a podpis predkladá autonómne, najčastejšie v podobe samostatnej listiny. Zmluvné podmienky sa naproti tomu vykladajú jednak ako súčasť spotrebiteľskej zmluvy, a jednak ako súčasť ucelenej sústavy komplexu zmluvných podmienok, najčastejšie všeobecných obchodných podmienok alebo všeobecných poistných podmienok. Problematika spotrebiteľskej zmluvy preto nevyhnutne zahŕňa aj potrebu vyriešenia otázky inkorporácie zmluvných podmienok, resp. všeobecných obchodných podmienok do spotrebiteľskej zmluvy v pozícii jej súčasti. Práve problematika platnej inkorporácie zmluvných podmienok predstavuje nielen podmienku a predpoklad ich záväznosti pre spotrebiteľa, ale tvorí súčasne pilier súdnej kontroly a ochrany práv spotrebiteľa. Ak totiž niet platnej inkorporácie, niet záväznosti zmluvných podmienok.“ Pre platnosť dojednaní obsiahnutých v zmluvných podmienkach a predstavujúcich súčasť režimu spotrebiteľského záväzku je nevyhnutné v spotrebiteľskej zmluve vymedziť tzv. inkorporačnú doložku, ktorej účelom je začleniť zmluvné podmienky do právneho režimu súčasti spotrebiteľskej zmluvy. Takáto inkorporačná klauzula musí spĺňať požiadavky na transparentné zmluvné dojednanie a nemôže predstavovať neprijateľnú zmluvnú podmienku, keďže v tomto prípade by bolo použitie zmluvných podmienok v režime spotrebiteľského záväzku úplne vylúčené. Inkorporačná doložka preto v tomto zmysle plní funkciu dojednaní umožňujúceho zmluvné podmienky použiť. Ide o odlišný režim ako je tomu v prípade klasických súkromnoprávných záväzkov, keďže v ostatných prípadoch právo použiť zmluvné podmienky upravuje spravidla zákon. Znenie inkorporačnej doložky sa v praxi rôzni, štandardne však spravidla znie tak, že označuje konkrétne všeobecné obchodné podmienky, ktoré sa majú stať súčasťou spotrebiteľskej zmluvy, a s ktorými musí byť spotrebiteľ oboznámený, pričom vo svojej deklaratórnej časti výslovne vymedzuje, že zmluvné podmienky upravené štandardizovaným spôsobom upravené mimo rámec spotrebiteľskej zmluvy sa za konkrétnych podmienok stávajú jej súčasťou. Takýmito podmienkami môžu byť napríklad osobitne uvedený podpis spotrebiteľa, predchádzajúce oboznámenie sa spotrebiteľa s obchodnými podmienkami, predchádzajúce odovzdanie vyhotovenia zmluvných podmienok a pod. „Inkorporácia zmluvných podmienok je mimoriadne významná a v rámci testu neprijateľnosti zmluvných podmienok je potrebné jej venovať adekvátny význam. Najčastejším dôvodom neprijateľnosti zmluvných podmienok bude netransparentnosť inkorporačnej doložky, jej nejasnosť a nezrozumiteľnosť a prípadne aj značná nerovnováha v neprospech spotrebiteľa.“ Ústavný súd ČR k tomu v náleze z 11. novembra 2013, I. ÚS 3512/11, uviedol, že „...samotný podpis pod tzv. včleňovacou klauzulou pre uplatnenie obchodných podmienok sám osebe nepostačuje, ale je potrebné, aby bol zároveň naplnený aj druhý predpoklad, teda známosť zmluvných podmienok alebo ich prílohy. Dôkazné bremeno preukázania naplnenia uvedených predpokladov pritom zaťažuje osobu, ktorá sa ustanovení obchodných podmienok dovoľáva.“ Zároveň, je potrebné si uvedomiť skutočnosť, že Zmluva je formulárová, je vopred pripravená Pôvodným veriteľom a žalovaná nemala možnosť znenie tejto formulárovej zmluvy ovplyvniť, a to žiadnym spôsobom. Jediný, kto zodpovedá za súlad Zmluvy so všeobecne záväznými právnymi predpismi, je Pôvodný veriteľ. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalovaná podpísala formulárovú zmluvu tak, ako ju na podpis pripravil pôvodný veriteľ a pôvodný veriteľ je teda jediným subjektom, ktorý zodpovedá za súlad Zmluvy so všeobecne záväznými právnymi predpismi, a platnú inkorporáciu VOP a OP do zmluvného vzťahu. Žalovaná formulárovú Zmluvu podpísala, ale OP nikdy neprevzala, nikdy jej neboli doručené, nikdy sa s nimi neoboznámila a nikdy s nimi neprejavila súhlas. Z tohto dôvodu OP neboli do zmluvy platne inkorporované a žalovaná nimi nemôže byť viazaná. Žalovaná ako priemerný spotrebiteľ nemá dostatok právnych a iných vedomostí a ani také možnosti ako pôvodný veriteľ, pre ktorého pracujú vlastní právnicki alebo advokátske kancelárie, aby počas uzatvárania zmluvy vedela, čo má byť a čo nemá byť súčasťou zmluvy. Navyše, keďže OP nie sú podpísané zo strany žalovanej, nikdy ich neprevzala, ako môže žalovaná skontrolovať, čo bolo obsahom OP, s ktorými mala údajne prejavovať súhlas? Ako má poznať obsah svojich práv a povinností? Kde je zaručené a ako je preukázané, že pôvodný veriteľ OP nenechal so spätnou účinnosťou podľa toho, ako sa vyvíja judikatúra? Práve preto je platná inkorporácia OP do zmluvy kľúčová a jediným zodpovedným subjektom v tomto smere je pôvodný veriteľ. Ak by súd prišiel k záveru, že OP boli do zmluvy inkorporované platne a žalovaná je nimi viazaná, poukazuje na skutočnosť, že právo veriteľa podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka je právo, ktoré musí byť medzi stranami individuálne dojednané, čo dojednanie vo forme VOP/OP vylučuje. Súdna prax obdobné právne prípady riešila v kontexte otázky zmluvných pokút, ktoré neboli dojednané v spotrebiteľských zmluvách, ale len vo všeobecných obchodných podmienkach. Obdobne ako v zmysle ust. 565 Občianskeho zákonníka, aj v zmysle ust. § 544 Občianskeho zákonníka platí, že nejde o zákonný nárok oprávnenej osoby, ale ide o právo, ktoré musí byť medzi stranami dojednané. Súdna prax vo všetkých krajoch SR drží konštantnú názorovú líniu, že ak zákon požaduje, aby bolo nejaké právo v zmluve dojednané (napríklad právo oprávnenej osoby na zmluvnú pokutu), takéto právo nemôže byť nanútené spotrebiteľovi prostredníctvom obchodných podmienok, aj keby

s nimi vyslovil súhlas (prevzal ich a podpísal). Takéto právo totiž nie je individuálne dojednané, ale bolo žalovanej predstreté v rámci OP. Žalovaná teda mohla zmluvu spolu s OP ako celok buď prijať, alebo odmietnuť. Nemala možnosť individuálne si vyjednať, ktorými podmienkami bude alebo nebude viazaná (Rozsudok KS Košice sp. zn. 1Co/72/2015 zo dňa 10. 02. 2016, Rozsudok KS Banská Bystrica sp. zn. 13Co/734/2015 zo dňa 28. 12. 2016, Rozsudok KS Prešov sp. zn. 20Co/60/2016 zo dňa 30. 03. 2017, Rozsudok KS Trnava sp. zn. 10Co/711/2015 zo dňa 22. 06. 2016). Právna teória k otázke obsahu OP a VOP zastáva nasledovný názor: „Všeobecné obchodné podmienky musia v prípade spotrebiteľských záväzkov obsahovať výhradne vedľajšie a iné dojednania, a teda nie nárokové normy a normy regulujúce v tomto zmysle plnenie; rovnako je vylúčené, aby obchodné podmienky upravovali sankcie.“ „Vo vzťahu k zmluvným podmienkam obsiahnutým vo všeobecných zmluvných, resp. obchodných podmienkach je možné ustáliť nasledovné závery ... a) v zmluvných podmienkach môžu byť v prípade spotrebiteľských záväzkov upravené len vedľajšie zmluvné dojednania, prípadne iné dojednania technického charakteru spočívajúce v zedefinovaní pojmu, upravujúce procesný režim realizácie práv a povinností, avšak v žiadnom prípade nemôžu zmluvné podmienky pripojené k spotrebiteľskej zmluve obsahovať nárokové normy, úpravu podstatných náležitostí zmluvy, úpravu sankcií alebo iných rozhodných pravidiel, ktorými sa riadi vznik, zánik alebo nároky vyplývajúce zo samotného spotrebiteľského záväzku a jeho obsahu, v opačnom prípade by zmluvné dojednania predstavovali prekvapivé klauzuly naplňajúce znaky neprijateľných zmluvných podmienok podľa § 53 ods. 1 OZ.“ Vyššie uvedené podporuje aj rozhodnutie Ústavného súdu ČR I. ÚS 3512/11, z 11. novembra 2013: „Je potrebné zdôrazniť, že obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách na rozdiel napríklad od obchodných zmlúv majú slúžiť predovšetkým na to, aby nebolo potrebné do každej zmluvy prepisovať dojednania technického a vysvetľujúceho charakteru. Naopak, nesmú slúžiť k tomu, aby do nich v často neprehľadnej, zložito formulovanej a malým písmom písanej forme skryl dodávateľ dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa pravdepodobne uniknú (napríklad rozhodcovská doložka alebo dojednania o zmluvnej pokute). Ak tak aj napriek tomu dodávateľ urobí, nepočína si v právnom vzťahu poctivo a takému konaniu nemožno priznať právnu ochranu. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že nemožno závery ústavného súdu interpretovať ako a priori vylúčenie vymenovaných podstatných dojednaní zo spotrebiteľských zmlúv vo všeobecnosti, ale najmä ako obmedzenie ich uplatnenia v tzv. všeobecných obchodných podmienkach. Ústavný súd teraz odhliada od skutočnosti, že fakticky je zmluvná sloboda spotrebiteľa pri určovaní, ktoré dojednanie bude uvedené v zmluve a ktoré vo všeobecných podmienkach, iba zdanlivá, pretože obe listiny vo formulárovej podobe pripravuje dodávateľ a vzhľadom na nepomer vo vyjednávacej sile dodávateľa a spotrebiteľa je na prvý pohľad zrejmé, že sa spotrebiteľ len ťažko môže domôcť zmeny vopred pripravených zmluvných dojednaní.“ Ak teda súd ustáli, že OP boli do Zmluvy inkorporované platne, právo veriteľa podľa ust. § 565 OZ nepredstavuje technické, vedľajšie dojednanie, ale nárokovú normu, a preto jeho dojednanie vo forme OP je neplatné.

5. Neexistencia skutkového tvrdenia o existencii a odoslaní/doručení výzvy v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ. Predpokladom na platné zosplatnenie spotrebiteľského úveru je upozornenie spotrebiteľa podľa ust. § 53 ods. 9 OZ. Upozorňujeme, že žalobca v žalobe netvrdí žiadne skutkové tvrdenia o vykonaní tohto právneho úkonu, ani o jeho doručovaní. Opäť, žalobca zlyháva v základnom skutkovom tvrdení, žalovaná v tomto kontexte nemá čo popierať a uvedené má za následok neplatné zosplatnenie podľa ust. § 565 OZ, čo má za následok stratu sporu na strane žalobcu pre nedostatok aktívnej legitímácie. Žalovanej nikdy nebolo doručené oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti podľa ust. § 565 OZ - údajný list zo dňa 06.03.2019 (založený v súdnom spise). Navyše, podľa ust. § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzatvárania Zmluvy o spotrebiteľskom úvere (13. 05. 2015) „Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.“ Žalobca nevymedzil v žalobe, či pôvodný veriteľ konal alebo nekonal s odbornou starostlivosťou, v tomto kontexte žalovaná nemá čo popierať, čo má za následok zlyhanie žalobcu v bremene tvrdenia a stratu sporu. Nakoľko nedošlo k platnému zosplatneniu spotrebiteľského úveru, postúpenie je neplatné pre rozpor so zákonom č. 129/2010 Z. z. (§ 17 ods. 1 písm. b)). Nakoľko pohľadávka postupcu neexistovala pre rozpor zosplatnenia s Občianskym zákonníkom v takom rozsahu, v akom je uvedená v zmluve o postúpení pohľadávok z postupcu na žalobcu, nemohlo dôjsť k jej platnému postúpeniu. Navyše, právny úkon je následne postihnutý vadou neurčitosti a je teda neplatný. Žalovanej nebola doručená žiadna výzva v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách - údajný list zo dňa 26. 03. 2019 a postúpenie je teda neplatné aj z dôvodu rozporu s týmto ustanovením. Na nevyhnutnosť doručenia výzvy podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách poukázal aj Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku, sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24. 04. 2018: „Rozhodujúcou

okolnosťou v prejednávanom prípade je v prvom rade vo všeobecnosti fakt, ktorý nemožno opomíňať, že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru). Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku.“ Žalobca odvodzuje svoju aktívnu vecnú legitímáciu od Zmluvy o postúpení pohľadávok, avšak v zmysle jej čl. XIII., bod 13.2., zmluva o postúpení pohľadávok nadobúda účinnosť až dňom pripísania odplaty na bankový účet postupcu - Pôvodného veriteľa. Žalobca nijakým spôsobom nepreukázal uhradenie odplaty, a teda účinnosť Zmluvy o postúpení. Z predložených dôkazov nevyplýva, že žalobca koná na základe účinnej zmluvy o postúpení pohľadávok. Žalovaná namieta, že Zmluva o postúpení je neúčinná, čo má za následok nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Žalovaná má za to, že Zmluva je postihnutá vadou bezúročnosti a bezpoplatkovosti podľa zákona č. 129/2010 Z. z. V Zmluve nie sú uvedené všetky náležitosti, resp. tieto sú uvedené nesprávne (čo má v zmysle konštantnej súdnej praxe ten istý účinok, ako keby Zmluva uvedenú náležitosť neobsahovala): predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ročná percentuálna miera nákladov, vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, výška, počet a termíny splátok v členení na istiny, úroky a iné poplatky, doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, odplata podľa osobitných predpisov, pôvodný veriteľ hrubo porušil povinnosti konať s odbornou starostlivosťou podľa ust. § 7 ods. 1 Zákona. Žalobca nevymedzil v žalobe, či Pôvodný veriteľ konal alebo nekonal s odbornou starostlivosťou, v tomto kontexte žalovaná nemá čo popierať, čo má za následok zlyhanie žalobcu v bremene tvrdenia a stratu sporu.

6. Žalobca k odporu žalovanej uviedol nasledovné: Žalovaná v podanom odpore namieta, že pôvodný veriteľ pri uzatváraní zmluvy nekonal s odbornou starostlivosťou a neskúmal bonitu žalovanej. K tomuto dodávame, že pôvodný veriteľ bonitu dlžníka riadne preskúmal. K overeniu bonity pôvodný veriteľ viedol nasledovné: Primárna návratnosť bola overená nasledovne: Klientom deklarováný príjem 650,- eur, Životné náklady na domácnosť: 517,12 eur (manžel, manželka, dve deti), Existujúce záväzky: 0,- eur, Ukazovateľ schopnosti splácať (disponibilný zostatok) : $650 - (198.09 + 138.19 + 90.42 * 2) = 133$, Splátka poskytnutého úveru je nižšia ako disponibilný zostatok - podmienka primárnej návratnosti z disponibilných príjmov klienta bola splnená. Existujúce splátky úverov a úverová história klienta bola overená dopytom do Úverového registra.

7. Žalovaná namietala aktívnu legitímáciu žalobcu. V zmysle čl. II bod 7. Zmluvy (str. 3/9): “Ak Dlžník Pohľadávku Banky nespláca riadne a včas, môže Banka požadovať najmä zaplatenie úrokov z omeškania, vyhlásiť mimoriadnu splatnosť Pohľadávky Banky a poskytnúť informácie o tejto skutočnosti do spoločného registra bankových informácií.“ Nakoľko možnosť pôvodného veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť bolo zmluvne dojednané, tvrdenia žalovaného považujeme za nedôvodné.

8. K inkorporácii úverových a všeobecných obchodných podmienok žalobca uviedol: Podľa § 273 ods. 1. Obchodný zákonník: Časť obsahu zmluvy možno určiť aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky vypracované odbornými alebo záujmovými organizáciami alebo odkazom na iné obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzavierajúcim zmluvu známe alebo k návrhu priložené. Pôvodný veriteľ a žalovaná si určili časť obsahu zmluvy v súlade s ust. § 273 ods. 1 OBZ odkazom na VOP. Okrem iného sa v súlade s ust. § 565 OZ nepochybne dohodli v prípade porušenia zmluvných povinností na možnosti veriteľa žiadať celé poskytnuté plnenie. Svojím podpisom na zmluve žalovaná potvrdila, že sa s VOP oboznámila. Žalobca má za to, že Všeobecné obchodné podmienky (ďalej len VOP) sú platné. Samotná skutočnosť, že žalovaná uzavrela zmluvu ako spotrebiteľ nespôsobuje neplatnosť VOP. Subjekty súkromnoprávných vzťahov ako zmluvné strany si môžu v rámci svojej zmluvnej voľnosti dohodnúť časť zmluvy odkazom na obchodné podmienky. Uvedené platí najmä vtedy ak tieto obchodné podmienky sú pripravené pre rozdielne varianty právnych vzťahov jedným z účastníkov zmluvného vzťahu, ktorý pravidelne vstupuje do zmluvných vzťahov. Samotná skutočnosť, že obchodné podmienky nie sú individuálne dojednané nespôsobuje ich neplatnosť, keďže žalovaná neprejavila vôľu osobitného dojednania konkrétneho práva. Skutočnosť, že žalovaná sa so Zmluvou, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky, oboznámila a jej obsahu porozumela potvrdila žalovaná svojím podpisom na zmluve. Zároveň dal do pozornosti skutočnosť, že Obchodný zákonník ani Občiansky zákonník nevyžaduje, aby boli Všeobecné obchodné podmienky podpísané. V tejto súvislosti poukazuje žalobca aj na Rozsudok

SD EÚ (vyhlásený vo veci vedenej pred Súdny dvorom Európskej únie pod sp. zn. C-42/15 dňa 09. 11. 2016) kde Súdny dvor (tretia komora) rozhodol (okrem iného) takto: Článok 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že: zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10, ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči, nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere, ktorá patrí do pôsobnosti smernice 2008/48 a ktorá je vypracovaná písomne, musí byť podpísaná zmluvnými stranami, a na druhej strane, že táto požiadavka podpisania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice. S ohľadom na Rozsudok SD EÚ je preto potrebné uzavrieť, že zmluva o spotrebiteľskom úvere môže byť tvorená viacerými listinami, právnym putom previazanými komponentmi, ktoré sú spotrebiteľovi odovzdané pred podpisom (t. j. až ako celok tvoria zmluvu o spotrebiteľskom úvere), pričom sa nevyžaduje osobitný podpis zmluvných strán na každej z nich.

9. Žalobca si v tejto súvislosti dovoľuje poukázať aj na definíciu tzv. priemerného spotrebiteľa v judikatúre Súdneho dvora EÚ, kde ide osobu kritickú v jej správaní sa na trhu a osobu, ktorá sa sama informuje o kvalite aj cene tovarov, a ktorá sa správa suverénne ekonomicky (rozhoduje o kúpení či nekúpení tovaru alebo služby). Z vyššie uvedených definičných znakov tzv. priemerného spotrebiteľa je teda zrejmé, že ani európske a ani vnútroštátne predpisy nechránia spotrebiteľa, ktorý bol a zostal neinformovaný v dôsledku svojej nevšímavosti prípadne neobozretnosti (alebo až ľahostajnosti a ľahkomyselnosti). Žalobca v tejto súvislosti poukazuje na Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 31. 07. 2018, č. k. 41CoSr/6/2018 - 188: „Je potrebné si uvedomiť, ako uviedol aj rozhodcovský súd, že ochrana spotrebiteľa nemôže byť absolútna, zbavujúca ho akýchkoľvek povinností plniť si svoje záväzky, a to len z titulu, že ide o spotrebiteľa. Európsky súd pre ľudské práva definuje spotrebiteľa ako osobu v rozumnej miere dobre informovanú, vnímavú a obozretnú. Z takejto dikcie je potom možné vyvodiť, že spotrebiteľ by si mal byť vedomý svojho konania. Žalobca zastáva názor, že dojednanie obsahu zmluvy vopred na predtlačenej formulári neznamena jej neplatnosť. Takýmto výkladom by totiž boli neplatné aj všetky zmluvy, ktoré hromadne využívajú štátne aj neštátne energetické podniky, bankové inštitúcie a pod., keďže tieto rovnako používajú predpripravenú zmluvnú dokumentáciu. Žalovaná nebola donútená Zmluvu za daných podmienok podpisovať, nakoľko však svojím podpisom vyjadrila súhlas, žalobca nemal dôvod pristupovať k individuálnemu dojednávaniu podmienok. Individuálne dojednanie podmienok s každým záujemcom o služby, by neúmerne zvýšilo náklady spojené s poskytnutím služieb, ktoré by sa mohli odraziť v ďalších poplatkoch s tým spojených. V zmysle zásady rovnosti boli poplatky a podmienky pre všetkých účastníkov zmlúv, pri rovnakých produktoch rovnaké. Zároveň dodáva, že žalovaná sa slobodne rozhodla uzavrieť s pôvodným veriteľom zmluvu a žalobca je názoru, že predmetná zmluva neobsahuje žiadne zložité ani zavádzajúce právne formulácie, je napísaná zrozumiteľne a viditeľným písmom, pričom jej obsah nie je tak rozsiahly, aby sa s ním povinný nemal možnosť oboznámiť. Zo samotných tvrdení žalovanej vyplýva, že v čase uzavierania zmluvy nebola žalovaná ani len priemerne všímavými a obozretnými (v dôsledku svojej ľahostajnosti) a vôbec ju nezaujímalo, aké záväzky na seba uzavretím zmluvy preberie. V podrobnom oboznámení sa zo zmluvou jej nebolo bránené a žalobca má za to, že ak by sa správal ako priemerný spotrebiteľ, mal by možnosť sa s každým ustanovením zmluvy oboznámiť. V zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ: „Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.“ Pôvodný veriteľ si túto povinnosť splnil výzvou zo dňa 01. 02. 2019. V nej bola žalovaná upozornená na omeškanie so splácaním pohľadávky a upozornená na oprávnenie pôvodného veriteľa vyhlásiť mimoriadnu splatnosť. Pôvodný veriteľ vyhotovil Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti dňa 06. 03. 2019. Pôvodný veriteľ výzvu v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách vyhotovil dňa 26. 03. 2019. Žalobca dodáva, že k zmene doručovacej adresy dochádza v prípade, ak o to požiadajú samotný klient. Pôvodný veriteľ teda zasielal žalovanému listiny na novú adresu uvedenú žalovanou. Na uvedenej adrese si však žalovaná zásielky nepreberala. Podľa ustanovenia § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka: „Prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde.“ Žalobca má za to, že pri doručení písomností žalovanému sa aplikuje teória dôjdenia. V tomto prípade sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomností obsahujúcej právny úkon. Účinnosť adresovaného právneho úkonu v režime OZ predpokladá že prejav vôle dôjde adresátovi, t. j. dostane sa do sféry jeho dispozície - už týmto okamihom začína úkon pôsobiť voči druhej strane. Rozumie sa ním objektívna možnosť neprítomnej osoby oboznámiť

sa s jej adresovaným právnym úkonom. Z hľadiska prejavu vôle nie je dôležitá skutočná vedomosť adresáta právneho úkonu pretože inak by adresát mohol účinkom prejavu vôle druhého účastníka zabrániť nepreberaním písomností. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu ČR zo dňa 15. 01. 2004, sp. zn. 32Odo/442/2003: „z povahy adresovaných právnych úkonov vyplýva, že ku svojej perfektosti (vzniku) vyžadujú, aby boli poznateľné tými osobami, ktorým sú určené (uplatňuje sa tzv. teória dôjdenia). Ak nedošiel prejav vôle konajúceho do sféry adresáta, právny úkon nie je perfektný. Prejav vôle dôjde adresátovi, keď sa dostane do sféry jeho dispozície, t. j. v okamihu, kedy adresát nadobudne objektívnu možnosť zoznámiť sa s obsahom prejavu vôle. Dôjdenie prejavu vôle do sféry adresáta dovŕšuje proces vzniku jednostranného právneho úkonu. Z použitia teórie dôjdenia vyplýva aj záver, že od okamihu dôjdenia prejavu vôle do sféry adresáta je právny úkon pre konajúci subjekt záväzný a nie je možné ho jednostranne odvolať. Nie je pritom nevyhnutné, aby sa adresát zoznámil s obsahom právneho úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah.“ Žalobca poukazuje na zaslanie dokladu o úhrade odplaty, na základe ktorého sa Zmluva o postúpení zo dňa 24. 06. 2019 stala účinnou v zmysle čl. XIII. bod 13.2.

10. V súvislosti s doručovaním Pokusu o zmier zo dňa 13. 03. 2020 žalobca v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že v konaní predložil relevantnú výzvu na úhradu pohľadávky pred podaním návrhu v zmysle ust. § 3 ods. 6 písm. d), spolu s podacím hárkom, preukazujúcim odoslanie týchto písomností žalovanému. Zákon nevyžaduje doručovať túto výzvu priamo do rúk žalovanej. Žalobca vyhotovil riadnu výzvu ktorú odoslal prostredníctvom pošty žalovanej. Doručovanie písomností sa následne spravuje poštovými a obchodnými podmienkami doručovateľa. O odoslaní pokusu o zmier svedčí podací hárok.

11. Žalovaná namieta bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru. Vzorec pre výpočet RPMN - žiadny zákon nevyžaduje uvedenie vzorca pre výpočet RPMN v zmluve - ide o prísny formalizmus. Žalovaná vo svojom podaní namietala správnosť celkovej čiastky spojenej s úverom uvedenej v zmluve vo výške 14.173,00 eur. Žalobca má za to že celková čiastka spojená s úverom je v Zmluve uvedená správne. Názor požadujúci, aby bolo v zmluve vyčíslené členenie každej jednej splátky z pohľadu jej vnútornej skladby, teda koľko z tej ktorej splátky pripadá na istinu, úroky a poplatky je prekonaný nie len eurokonformným výkladom (v súlade s Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS) ale aj justičnou praxou v Slovenskej republike. K tomuto tvrdeniu priložil výňatok z uznesenia Najvyššieho súdu SR z 22. februára 2018, sp. zn. 3Cdo/146/2017: „Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2, písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Od 1. mája 2018 sa legislatívne pragnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.“ Tvrdenia, že doba trvania zmluvy je uvedená neurčito považuje za účelové. V zmysle čl. 1 bod. 1 Zmluvy je termín konečnej splatnosti dňa 20. 05. 2024 a počet splátok je 108. V zmysle čl. II bod. 17 Zmluvy: „Úverová zmluva sa uzatvára na dobu určitú a to až do úplného vysporiadania všetkých vzťahov, ktoré vznikli na základe alebo v súvislosti s úverom“ Z uvedeného logicky vyplýva, že Zmluva trvá do splatenia poslednej 108. splátky, t. j. 20. 05. 2024, splatením ktorej budú uhradená celková čiastka spojená s úverom. Žalobca je názoru, že zo Zmluvy jasne a zrozumiteľne vyplýva termín konečnej splatnosti ako aj doba trvania Zmluvy. Výška odplaty je premietnutá v celkovej čiastke spojenej s úverom ako aj v hodnote RPMN. Poistenie k úveru pritom vyžadované pre poskytnutie úveru pôvodným veriteľom nebolo. Zastávajú názor, že žalovaná vo svojom vyjadrení neuviedla skutočnosť a ani nepredložila dôkazy, ktoré by spochybňovali nárok žalobcu na zaplatenie dlžnej sumy. Nakoľko si žalovaná svoj záväzok neplnila riadne, veriteľ uplatnil svoj nárok žalobou na príslušnom súde.

12. Žalovaná v podaní zo dňa 09. 10. 2020 uviedla: Žalobca tvrdí nasledovné: „Žalovaná v podanom odpore namieta, že pôvodný veriteľ pri uzatváraní zmluvy nekonal s odbornou starostlivosťou a neskúmal bonitu žalovanej. K tomuto dodáva, že pôvodný veriteľ bonitu dlžníka riadne preskúmal.“ A ďalej tvrdí, ako pôvodný veriteľ údajne konal s odbornou starostlivosťou. V prvom rade, žalovaná uvádza, že netvrdí a netvrdila, že by pôvodný veriteľ pri poskytovaní úveru nekonal s odbornou starostlivosťou.

Žalovaná sa tak ako to predpokladá CSP, iba vyjadrovala k žalobe, a tvrdila, že žalobca v žalobe neunesol bremeno tvrdenia k tejto skutočnosti a teda súd musí z predmetu žaloby nevyhnutne prísť k tomu záveru, že žalobca neunesol bremeno tvrdenia a nepreukázal splnenie povinností pôvodného veriteľa spojených so skúmaním bonity žalovanej (§ 7, § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.). Žalobca tak predniesol vo svojom vyjadrení viacero nových skutkových tvrdení, ktoré dopĺňajú absentujúce údaje v žalobe, hoci z hľadiska unesenia bremena tvrdenia a dôkazného bremena mali byť nepochybne uvedené už v samotnom návrhu na vydanie platobného rozkazu/samotnej žalobe. Upriamuje pozornosť súdu na skutočnosť, že pre úspech sporu podľa CSP strana sporu musí uniesť tzv. bremeno tvrdenia, a následne na to aj tzv. dôkazné bremeno. Žalobca je pritom podľa ust. § 132 ods. 1 CSP povinný v žalobe okrem všeobecných náležitostí uviesť pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. Predmet a obsah sporu je určený zásadne žalobou, ktorá je v plnej kompetencii žalobcu, v tomto prípade profesionálnej inkasnej a nebankovej obchodnej spoločnosti, navyše profesionálne zastúpeného advokátom. Spor prejednávaný v tomto prípade je sporom tzv. spotrebiteľským, v ktorom žalovanou je spotrebiteľ. Podľa ust. 294 CSP sa v takýchto prípadoch zmena žaloby nepripúšťa. Podľa ust. § 140 ods. 2 CSP zmenou žaloby je i podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdných v žalobe. V tomto kontexte žalobca namieta, že všetky nové skutkové tvrdenia a dôkazy predložené Žalobcom, ktoré nie sú obsiahnuté v žalobe, ale až vo vyjadrení k odporu žalovaného, sú neprípustnou zmenou žaloby. Poukazuje na skutočnosť, že v zmysle judikatúry SD EÚ C-449/13 dôkazné bremeno konania s odbornou starostlivosťou zaťažuje veriteľa, nikdy nie spotrebiteľa. Žalobca teda neunesol ani len bremeno tvrdenia, nie to ešte dôkazné bremeno, k tomu, že pôvodný veriteľ neporušil (resp. ani to, že hrubo neporušil) svoje povinnosti konať s odbornou starostlivosťou. Uvedené má za následok neplatnosť zosplatenia a bezúročnosť spotrebiteľského úveru a nič na tom nemení ani skutočnosť, že tieto údaje boli doplnené neskôr v žalobcovom vyjadrení. V zmysle CSP, ktorý je tak ovládaný tzv. princípom formálnej pravdy, platí, že predmet sporu je zásadne vymedzený skutkovými tvrdeniami uvedenými žalobcom v žalobe a súd skúma a žalovaná popiera práve tieto skutkové tvrdenia žalobcu. Žalovaná v tomto kontexte nemala čo popierať a na základe skutkového stavu vymedzeného žalobcom súd musí prísť k záveru, že žalobca neunesol nielen dôkazné bremeno, ale ani bremeno tvrdenia, že pôvodný veriteľ neporušil ust. § 7, ods. 1 a ust. § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., ktoré sú výrazom implementácie článkov 5 a 8 smernice 2008/48. K zmene žaloby v predmetnom konaní zo strany žalobcu dochádza aj z dôvodu nových skutkových tvrdení žalobcu ohľadom čerpaných peňažných prostriedkov a úhrad z poskytnutého úveru. Žalobca takéto skutkové tvrdenia predkladá až v samotnom vyjadrení, na základe námietok žalovanej ohľadom neunesenia bremena tvrdenia a dôkazného bremena v odpore. Zmena žaloby v spotrebiteľských sporoch je vylúčená ex lege a súd nemá žiadny priestor na úvahu o pripustení, resp. neprípustení zmeny žaloby. Vo vedenom spore nie je súd prvej inštancie oprávnený prihliadať na zmenu žaloby a je teda povinný prihliadať na tvrdenia žalobcu uvádzané v samotnej žalobe. Predmetná žaloba a teda skutkové tvrdenia žalobcu v žalobe sa neopierajú o dôkaz, ktorý tieto tvrdenia potvrdzuje. Žalobca tak neunesol bremeno tvrdenia, čo vedie bez ďalšieho k strate sporu a zamietnutiu žaloby aj z tohto dôvodu. Žalovaná opätovne zdôrazňuje, že rozhodujúcou skutočnosťou, resp. predpokladom pre požadovanie jednorazového splatenia spotrebiteľského úveru spotrebiteľom zo strany veriteľa je jeho konanie s odbornou starostlivosťou. Žalobca však v žalobe netvrdil ako a či vôbec pôvodný veriteľ konal s odbornou starostlivosťou podľa zákona č. 129/2010 Z. z., predmetné tvrdenia uvádza až vo vyjadrení. Žalobca navyše predkladá spôsoby výpočtu platobnej schopnosti spotrebiteľa, no tieto tvrdenia následne nepreukazuje žiadnymi dôkaznými prostriedkami, a máme za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno preukázania splnenia povinnosti pôvodného veriteľa konať s odbornou starostlivosťou. K výzve podľa ust. § 53 ods. 9 OZ poukazuje na to, že žalobca v žalobe netvrdí absolútne žiadne prostriedky procesného útoku k upozorneniu podľa ust. § 53 ods. 9 OZ. Ak žalobca vo svojom ďalšom vyjadrení, po tom, čo žalovaná vznesol obranu, že žalobca neunesol bremeno tvrdenia, tvrdí nové skutkové tvrdenia, máme za to, že ide o neprípustnú zmenu žaloby. Z tohto dôvodu je žalobu potrebné opäť zamietnuť. Zároveň, v zmysle ust. § 45 ods. 1 OZ „Prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde.“. V zmysle ust. § 54 ods. 1 OZ „Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa.“. Vo vzťahu k nevyhnutnosti preukázania doručenia písomností poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Obo/283/2003, (zverejnené Zo súdnej praxe č. 1/2007), z ktorého vyplýva: „Pri posudzovaní účinkov doručovania jednostranného právneho úkonu v súdnom konaní musí byť nepochybne preukázané doručenie tohto úkonu a nie je možné vychádzať len z predpokladov dôjdenia tejto zásielky adresátovi jednostranného právneho úkonu na základe odoslania tejto zásielky na poštu.“. Z uvedeného vyplýva, že v prípade pokiaľ sa konkrétnemu úkonu majú priznať jeho účinky a pokiaľ zákon vyžaduje a predpokladá, že tento úkon sa musí dostať do

sféry dispozície druhej zmluvnej strany, je dôkaznou povinnosťou strany sporu preukázať svoje tvrdenie o tom, že do sféry dispozície sa takýto úkon dostal, k čomu v tomto prípade zo strany žalobcu vôbec nedošlo. Opätovne namieťa, že zmluva o postúpení je neúčinná, čo má za následok nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Žalobca dodatočne predložil súdu dokument „SEPA platby - História“, z ktorého však nie je zrejmé čoho sa predmetná transakcia týka a už vôbec nie je zrejmé, aká suma bola uhradená v prospech postupcu, nakoľko v časti, kde má byť podľa všetkého uvedená čiastka transakcie je tento údaj začernený. Predmetný dokument preto nepovažuje za relevantný dôkaz. Žalobca doposiaľ nijakým spôsobom nepreukázal uhradenie odplaty postupcovi, a teda účinnosť Zmluvy o postúpení.

13. Súd vo veci pojednával dňa 24. 11. 2020, kedy právny zástupca žalobcu po vyslovení predbežného právneho názoru súdu požiadal o odročenie pojednávania za účelom doloženia ďalších dôkazov k postúpenej pohľadávke.

14. Podaním zo dňa 04. 01. 2021 žalobca doručil súdu výzvu pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti zo dňa 01. 02. 2019, oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 06. 03. 2019, výzvu pred postúpením zo dňa 26. 03. 2019, oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 29. 06. 2019. Ku všetkým listinám priložil doručky, ktoré preukazovali, že písomnosti boli doručované žalovanej na adresu X. S. XXXX/X, I. J. Y., odkiaľ sa vrátili ako adresát neznámy. Žalobca taktiež predložil print screen obrazovky, kde bola uvedená vyššie uvedená adresa ako adresa korešpondenčná.

15. Na pojednávaní konanom dňa 15. 06. 2021 právny zástupca žalobcu uviedol, že na podanej žalobe trvá v plnom rozsahu. Poukázal na vyjadrenie zo dňa 04. 01. 2021, v ktorom poukázal na skutočnosti, na základe ktorých má za to, že aktívna vecná legitímácia žalobcu je splnená.

16. Právny zástupca žalovanej uviedol, že má za to, že doplnenie skutočností nad rámec tých skutkových tvrdení, ktoré boli uvedené v žalobe, je doplnenie rozhodujúcich skutkových okolností, a preto je to zmena žaloby, ktorá je neprípustná v spotrebiteľských sporoch. Ide o to, ako by súd rozhodol, ak by neboli doplnené tieto rozhodujúce skutkové okolnosti. Čiže ak by rozhodol bez ich doplnenia v prospech spotrebiteľa a po ich doplnení v neprospech spotrebiteľa, je zjavné, že ide o rozhodujúce skutkové okolnosti a o teda neprípustnú zmenu žaloby. To je prvý jeden veľmi dôležitý procesný charakter obrany. Pokiaľ ide o hmotnoprávny charakter obrany, ten je taký, že žalobca uvádza, že všetky dokumenty odoslal žalovanej na nejakú adresu vo Vranove nad Topľou a preukazuje to nejakým jeho interným záznamom, ktorý ani nie je datovaný a je to nejaký interný záznam. To rozporuje, že by žalovaná mala v čase doručovania listín nejakú korešpondenčnú adresu vo I. J. Y.. Každá jedna zásielka, ktorá bola doručovaná na adresu do I. J. Y. sa vrátila ako adresát neznámy, nie ako, že zásielka nebola prevzatá v odbernej lehote. Každá jedna bola vrátená ako adresát neznámy, pričom napr. samotná žaloba alebo návrh na vydanie platobného rozkazu, tak tam bola žalovaná označená na adresu pobytu v L., kde jej aj platobný rozkaz bol doručený a voči nemu potom podala odpor. Nerozumie prečo protistrana označila ako adresu do L. a všetky iné jej boli doručované niekde do Vranova nad Topľou, kde bol adresát neznámy. Navyše, ak by súd mal zato, že nejakým spôsobom tieto listiny doručené boli, tak upozornenie podľa § 53 ods. 9 si vyžaduje, aby bolo uvedené, s ktorou konkrétnou splátkou je spotrebiteľ v omeškaní, konkrétna výška splátky a ak ju zaplatí, tak že má právo skonsumovať právo veriteľa a vyhlásiť predčasnú splatnosť. Upozornenie podľa § 53 ods. 9, o ktorom žalobca tvrdí, že je to iným upozornením, obsahuje len nejakú kumulatívnu sumu, čiže nie výšku splátky, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, takže aj z obsahovej stránky je toto upozornenie podľa § 53 ods. 9 v rozpore s ust. § 53 ods. 9 OZ. Zároveň platným predpokladom na vyhlásenie predčasnej splatnosti alebo na platné vyhlásenia predčasnej splatnosti je konanie s odbornou starostlivosťou. Žalobca tvrdí, že vychádzal z príjmu žalovanej vo výške 650,- eur. On tvrdí, že vychádzal z deklarovanej výšky, ale neurobil žiaden úkon k tomu, aby overil tento príjem. Nevykonal vôbec žiaden úkon. Vychádzal iba z deklarovanej výšky. Už aj to je v rozpore s judikatúrou súdneho dvora EÚ, ktorý vyžaduje overenie príjmu spotrebiteľa, či už napr. nahliadnutím do Sociálnej poisťovne alebo potvrdením od zamestnávateľa. Pokiaľ ide o výdavky, tak tam žalovaná prišla k sume 517,12 eur a prišla k tomu tak, že to je iba životné minimum. Ide o 198,09 eur pre žalovanú, 138,19 eur pre manžela žalovanej a 2 x 90,42 eur, čo sú dve maloleté deti. Čiže žalobca tvrdí, že deklarováný príjem bol 650,- eur a po odpočítaní tohto životného minima zostalo 133,- eur. Výška splátky 131,25 eur, čiže žalobca tvrdí, že dostatočne splnil svoju odbornú starostlivosť, pretože ostalo 1,75 eur mesačne žalovanej. Uvedené, nie je pravda, pretože ešte bola splátka poistenia vo výške 4,44 eur, ktorá nebola zahrnutá vo výške splátky. Čiže žalovaná bude v predĺžení. Žalobca taktiež predložil akýsi dopyt do úverového registra, z ktorého vyplýva, že žalovaná v tom čase ešte mala 4 existujúce úvery v sume

5.566,- eur, suma splátok 262,- eur, pričom splátkové úvery, suma celkom bola 4.576,- eur a nesplátkové úvery 990,- eur. Čiže bolo celkom zjavné, že dostal žalovanú do predĺženia, pôvodný veriteľ, mal o tom vedomosť. Čiže nielen že príjem neoveril, ale ju dostal aj do predĺženia, takže celkom zjavne nemohol konať s odbornou starostlivosťou.

17. Právny zástupca žalobcu následne uviedol, že právny predchodca žalobcu mal vedomosť o ďalších úveroch, ktoré žalovaná mala, avšak taktiež uviedol, že tým, že poskytol tento ďalší úver, tak mohlo to byť pre ňu výhodnejšie, pretože týmto úverom mohla vyplatiť predchádzajúce úvery, prefinancovať svoje úverové zadĺženie. Právny zástupca taktiež uviedol, že korešpondenčnú adresu vo I. J. Y. uviedla sama žalovaná. Právny predchodca žalobcu vychádzal z toho, že vedel, že sa nejedná o adresu trvalého pobytu žalovanej, ale jedná sa o adresu, na ktorej bude preberať zásielky. Žalobca má zato, že práve, keby posielali na adresu trvalého pobytu žalovanej zásielky, tak práve tým by konali v rozpore s tým, čo žiadala žalovaná, pretože ona uviedla ako adresu, na ktorej bude preberať zásielky adresu X. S. I. I. J. Y.. Pokiaľ ide ešte o konanie s odbornou starostlivosťou právneho predchodcu žalobcu uvádza, že právny predchodca žalobcu konal s odbornou starostlivosťou a to že nejaká naozaj iba relatívne malá časť by mu pritom súčte nevyšla na to poistenie schopnosti splácať úver, ešte nič nemení na tom, že právny predchodca žalobcu konal s odbornou starostlivosťou, pretože pri predpokladaných výdajoch, keďže sú odrátané sumy, či už životného minima atď., to nie sú čiastky, ktoré sú presne účelovo viazané na niečo, čiže z toho balíka výdajov, tento výdaj je krytý v tých výdajoch, ktoré sú zarátané ako bežné výdaje. Nie je nikde povedané, že suma odrátaných výdajov spotrebiteľa sa rovná len ošatenie, oblečenie alebo niečo iné. Určite právny predchodca žalobcu neporušil svoju povinnosť konať s odbornou starostlivosťou, pokiaľ napriek tomuto tento úver poskytol.

18. Právny zástupca žalovanej následne uviedol, že poskytnutý spotrebiteľský úver bol bezúčelový, čiže bol to spotrebný úver na čokoľvek. To znamená, že vôbec tvrdenie o tom, že z tohto úveru si mohla žalovaná refinancovať nejaké svoje ďalšie úvery, je vo svojej podstate nie je pravda, pretože ak banka chce niekomu poskytnúť refinančný úver, tak mu poskytne na refinancovanie iných úverov a tým pádom potom tomu klientovi zostane jedna jediná splátka. A z takého predpokladu má potom banka alebo nebankový subjekt vychádzať. Právny zástupca uviedol, že išlo o nejaký minimálny zostatok, ktorý mal byť preplatený nad rámec toho koľko zostalo medzi príjmami a výdavkami žalovanej, to nie je pravda. Právny zástupca žalovanej tvrdil, že už len samotné poistenie vo výške 4,44 eur dostáva žalovanú do mínusu, ale okrem toho tam boli ďalšie splátky minimálne vo výške 262,- eur mesačne, ktoré vyplývajú z toho dopytu do úverového registra. To znamená, že to predĺženie nie je minimálne, to predĺženie je zásadné a výsledok je, že žalovaná sa ocitla na súde z dôvodu toho, že nebola schopná splácať tento spotrebiteľský úver. To znamená, že je tu zjavné porušenie odbornej starostlivosti. Zároveň k tomu, že životné minimum sa má použiť napr. na úhradu splátok alebo poistenia, to je tiež po právnej stránke nie pravda, pretože životné minimum slúži na zabezpečenie základných životných potrieb, to je legálna definícia. Splátka spotrebiteľského úveru ani poistenie spotrebiteľského úveru nie je základná životná potreba akéhokoľvek človeka. To znamená, že to slúži na bývanie, na jedlo a podobne. A takto sa má s tým operovať. Pokiaľ ide o zmenu adresy, má zato, že to nie je preukázané. Žalobca predložil interný záznam, to je nikým neoverené. Interný záznam nemôže nič preukazovať, nie je tam žiaden dátum, je to nejaký screenshot, niečo z počítača. Žalovaná absolútne spochybňuje takúto dôveryhodnosť tohto dôkazu. A má zato, že nie je preukázané skutkové tvrdenie alebo prostriedok procesného útoku žalobcu, že žalovaná oznámila zmenu adresy a že požadovala, aby písomnosti boli doručované na nejakú adresu vo I. J. Y.. Ak by tomu aj tak bolo, podľa názoru žalovanej, právny predchodca žalobcu zjavne mal vedomosť o dvoch adresách, ak mu prišla zásielka z jednej adresy ako adresát neznámy, nič mu nebráni tomu, aby som túto zásielku poslal na adresu trvalého pobytu, ktorá je uvedená aj v zmluve. To znamená, že má zato, že zlyhanie je na strane pôvodného veriteľa a preto má zato, že žalobu je potrebné zamietnuť. V záverečnej reči ešte uviedol právnu vetu z rozsudku Súdneho dvora EÚ C 449/13, je to druhý výrok rozsudku, ktorý hovorí o tom, že čl. 8 ods. 1 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že jednak nebráni aby bolo ohodnotenie úverovej bonity spotrebiteľa uskutočnené len na základe ním predložených informácií za predpokladu, že sú tieto informácie dostatočné a že k obyčajným vyhláseniam spotrebiteľa sú pripojené dôkazy. To je celkom jednoznačné vo vzťahu k príjmu aj Súdny dvor EÚ povedal, že takto sa má vykladať smernica. Čiže ten príjem je potrebné overovať.

19. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s prílohami žaloby, a to Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 0505/2019/CE z 24. 06. 2019 a Prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok, Zmluvou o splátkovom úvere z 13. 05. 2015, Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti z 06. 03. 2019, Všeobecnými

obchodnými podmienkami účinnými od 01. 01. 2015, Produktovými obchodnými podmienkami pre hypotekárne a splátkové úvery N. N., M.. N.. zo dňa 01. 01. 2015, Sadzobníkom N. N.L., M.. N.. účinným 02. 04. 2015, Výzvou zo dňa 01. 02. 2019, Výzvou zo dňa 26. 03. 2019, zoznamom transakcií, Oznámením o postúpení pohľadávky z 29. 06. 2019, pokusom o zmier z 13. 03. 2020 s podacím hárkom, odporom proti platobnému rozkazu zo dňa 30. 06. 2020, vyjadrením žalobcu k odporu zo dňa 09. 07. 2020, stanoviskom žalovanej k vyjadreniu žalobcu zo dňa 20. 07. 2020, vyjadrením žalobcu zo dňa 04. 01. 2021 s prílohami a zistil nasledovný skutkový stav:

20. Pôvodný veriteľ a žalovaná ako dlžník uzatvorili dňa 13. 05. 2015 Zmluvu o splátkovom úvere č. 5072071839, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 8.000,- eur žalovanej. Výška úrokovej sadzby bola 12,90 % ročne, výška RPMN 14,96 % ročne, priemerná hodnota RPMN bola 10,28 % ročne. Žalovaná mala úver splácať od 20. 06. 2015 do 20. 05. 2024 vo výške 131,25 eur mesačne, k 20. dňu kalendárneho mesiaca. Konečná splatnosť úveru bola k 20. 05. 2024. Celková čiastka spojená s úverom, bola v zmluve uvedená v sume 14.173,- eur.

21. Výzvou zo dňa 01. 02. 2019 právny predchodca žalobcu oznamoval žalovanej, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky ku dňu 01. 02. 2019 vo výške 2.422,90 eur a upozornil ju na možnosť vyhlásiť mimoriadnu splatnosť. Výzvu žalobca doručoval na adresu X. S. XXXX/X, I. J. Y. odkiaľ sa zásielka vrátila ako „adresát neznámy“.

22. Oznámením zo dňa 06. 03. 2019 právny predchodca žalobcu oznamoval žalovanej, že ku dňu 04. 03. 2019 banka vyhlásila mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy. Oznámenie žalobca doručoval na adresu X. S. XXXX/X, I. J. Y. odkiaľ sa zásielka vrátila ako „adresát neznámy“.

23. Výzvou zo dňa 26. 03. 2019 právny predchodca žalobcu oznamoval žalovanej výšku splatnej a nezaplátenej pohľadávky a upozorňoval ju na možnosť postúpenia. Výzvu žalobca doručoval na adresu odkiaľ sa zásielka vrátila ako „adresát neznámy“.

24. Oznámením zo dňa 29. 06. 2019 právny predchodca žalobcu oznamoval žalovanej, že došlo k postúpeniu pohľadávky na žalobcu. Oznámenie žalobca doručoval na adresu X. S.M. XXXX/X, I. J. Y. odkiaľ sa zásielka vrátila ako „adresát neznámy“.

25. Podaním zo dňa 13. 03. 2020 žalobca vykonal pokus o zmier a vyzval žalovanú na úhradu sumy 9.299,31 eur v lehote do 23. 03. 2020.

26. Súd sa v prvom rade musel zaoberať aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu v predmetnej veci, teda otázkou, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky medzi bankou a žalobcom.

27. Podľa § 261, ods. 6, písm. d) Obchodného zákonníka touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o úvere.

28. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

29. Podľa § 52 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

30. Podľa § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

31. Podľa § 525 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia. Nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

32. V zmysle § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi.

33. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

34. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

35. Ako vyplýva z ustanovenia § 53 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

36. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

37. Ako vyplýva z § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

38. V zmysle § 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

39. Podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách účinného v čase postúpenia pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania (ďalej len „ZoB“) ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

40. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

41. V zmysle ust. § 565 Občianskeho zákonníka, ktoré upravuje tzv. inštitút straty výhody splátok, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nespĺnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. V zmysle ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

42. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že právny predchodca žalobcu doručoval žalovanej zásielky na adresu, ktorú podľa jeho tvrdenia uviedla ako adresu na doručovanie. Svoje tvrdenie podložil screenshotom obrazovky počítača, kde je uvedená adresa uvedená ako korešpondenčná. Právny zástupca žalovanej poprel, že by žalovaná uvedenú adresu niekedy právnemu predchodcovi žalobcu oznamovala. Podľa článku 6.5. všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne účinných dňa 01. 01. 2015, banka používa na doručovanie písomností klientovi kontaktné údaje, ktoré banke oznámi klient. Screenshot obrazovky počítača však v žiadnom prípade nepreukazuje skutočnosť, že uvedenú adresu právnemu predchodcovi oznámila žalovaná. Jediná preukázateľná adresa sa nachádza na zmluve a jedná sa o adresu trvalého pobytu žalovanej, ktorú žalobca následne uviedol aj v žalobe, avšak výzvy a oznámenia na uvedenú adresu nezasielal napriek skutočnosti, že z adresy na ktorú zásielky posielal, sa vrátili s označením „adresát neznámy“. Žalobca pri preukazovaní doručenia poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. 01. 2011, sp. zn. 5Cdo/129/2010, podľa ktorého: „Všeobecnou požiadavkou toho, aby bolo možné písomnosť považovať za doručенú je, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť. Pokiaľ je obsahom zásielky právny úkon, potom sa zásielka považuje za doručенú najmä jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, t. j. ako náhle sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície. K účinnému doručeniu neprítomnej osobe nie je nevyhnutné, aby sa adresát s prejavom vôle skutočne oboznámil, postačuje, že mal objektívnu možnosť tak vykonať.“ Súd je však toho názoru, že žalobca uvedené rozhodnutie nesprávne interpretoval, nakoľko keďže sa zásielky vrátili z adresy doručenia ako „adresát neznámy“, pričom žalobca nepreukázal, že sa jednalo o adresu, ktorú právnemu predchodcovi žalobcu oznámila žalovaná, písomnosti sa nedostali do sféry vplyvu žalovanej a nemala možnosť sa s nimi oboznámiť, a preto nemožno konštatovať, že právny predchodca žalobcu splnil predpoklady, ktoré vyžaduje zákon pre platné zosplatenie a postúpenie pohľadávky.

43. Podmienkou, aby došlo k zosplateniu úveru je, že dodávateľ môže žiadať o zaplatenie celej pohľadávky najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Žalobca nepreukázal, že postupca v lehote nie kratšej ako 15 dní doručoval žalovanej upozornenie ohľadom vyhlásenia mimoriadnej splatnosti. Nedošlo teda k naplneniu jednej z podmienok, ktorá je potrebná, aby došlo k zosplateniu úveru. Pokiaľ nebola platne vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, nie je možné urobiť záver o tom, že úver bol splatný. Keďže ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatný celý úver, pôvodný veriteľ nebol oprávnený postúpiť svoju pohľadávku z úveru v celosti inému subjektu. Z ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB vyplýva, že predmetom postúpenia sú len pohľadávky zo strany banky, resp. ich časť, ktoré sú už splatné. V prejednávacom prípade bola teda rozhodujúcou otázkou neplatnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Podľa § 92, ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. môže byť banková pohľadávka alebo jej časť postúpená, ak je splatná, a to až po predchádzajúcej písomnej výzve a kumulatívne, ak je splnené omeškanie dlžníka so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Spôsob, akým právny predchodca postupoval, je v rozpore s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a odporuje zákonu, preto je neplatný. Uvedené skutočnosti sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Splnenie osobitných zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky sa vyžaduje z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom (mimo banky) už nie je zachovaná možnosť dohľadu a dozoru NBS ako centrálnej banky. Následkom postúpenia pohľadávky, ohľadne ktorej cesia podľa § 525 alebo podľa špeciálnych predpisov nie je dovolená, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadne ktorej to zákon zakazuje (alebo ohľadne ktorej postúpenie podmieňuje splnením zákonných podmienok, ktoré splnené neboli), ide o cesiu neplatnú od počiatku - ex tunc a jej neplatnosť nemožno zhojiť. Z uvedeného dôvodu v týchto prípadoch nemožno vôbec hovoriť o platnej cesii, postupca zostáva veriteľom svojej pohľadávky, ktorá na postupníka neprechádza pre neplatnosť zmluvy. V konaní žalobca totiž neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že by k uplatneniu práva vyhlásil

úver za predčasne splatný v celosti, za predpokladu jeho dojednaní, došlo najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, za stavu, keď banka súčasne vopred, v lehote nie kratšej ako 15 dní, upozornila žalovanú - dlžníka na uplatnenie tohto práva. Na základe vyššie uvedeného má súd za to, že nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky. Súd už len dodáva, že ani len od odoslania výzvy, ktorou bola žalovaná upozornená na možnosť postúpenia podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách (28. 03. 2019) do postúpenia (24. 06. 2019) neprešlo viac ako 90 dní (88 dní), nie ešte od prípadného doručenia, tak ako to vyžaduje zákon o bankách.

44. Na podporu vyššie uvedenej argumentácie súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24. apríla 2018 publikované pod R 60/2018: „Rozhodujúcou okolnosťou v prejednávacom prípade je v prvom rade vo všeobecnosti fakt, ktorý nemožno opomíňať, že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru). Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškani) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods. 8 tretia veta ZoB), aby nedošlo k jeho porušeniu. Uvedené spolu úzko súvisí, avšak vzájomne sa nevylučuje. Dovolací súd preto konštatuje, že v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Aj keď je uvedené ustanovenie § 92 zákona o bankách systematicky zaradené do štrnástej časti právneho predpisu s názvom Bankové tajomstvo, nemožno len na základe tohto zaradenia bez ďalšieho usudzovať, že zákonodarca pri úprave postúpenia pohľadávky bankou na nebankový subjekt, mal zámer riešiť výlučne len otázku ne/porušenia bankového tajomstva. Pokiaľ by bolo uvedené cieľom, nič by nebránilo tomu, aby to v znení zákona výslovne uviedol [napr. porovnaj novelu zákona o bankách účinnú od 1. januára 2017 (zákon č. 299/2016 Z. z.) - sprísnenie pravidiel pre postúpenie pohľadávok bánk zo spotrebiteľských úverov a úverov na bývanie podľa osobitného predpisu]. Ako už bolo spomenuté v bode 21. tohto rozhodnutia, podmienky platného postúpenia pohľadávky banky a podmienky možnosti prelomenia bankového tajomstva sa vzájomne nevylučujú, práve naopak sa prekrývajú“.

45. Súd tiež v súvislosti s častým argumentom, že v prípade súčtu všetkých omeškaní úverového dlžníka trvajúceho viac než rok sa nemusí trvať ani na výzve banky klientovi pred postúpením pohľadávky, poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28. marca 2018: „Rozborom ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ktoré od schválenia pôvodného znenia zákona do času uzavretia zmluvy o úvere treba dospieť k tomu, že celkom jednoznačne definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke, buď inej banke, alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou. Prvá veta ustanovenia definuje dve takéto podmienky, z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržité viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Druhá veta potom obsahuje úpravu situácie, v ktorej banka uplatniť právo pohľadávku postúpiť nebude môcť a to vtedy, ak klient ešte pred postúpením svoj omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva splní; okrem nej ale tiež prípad, v ktorom práve zmienené obmedzenie banky existovať nebude - vtedy, ak súčet všetkých omeškaní klienta so plnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku zákonom trval kvalifikovaný čas presahujúci jeden rok. Ostatná veta ustanovenia je potom z pohľadu správnosti uchopenia problému nižšími súdmi bez významu, nakoľko táto vymedzuje len povinnosť odovzdania postupníkom postupcovi aj dokumentácie preukazujúcej tzv. život právneho vzťahu a úpravu týkajúcu sa samotného bankového tajomstva a jeho prelomenia. Za neudržateľnú považoval argumentáciu, podľa ktorej v prípade súčtu všetkých omeškaní úverového dlžníka trvajúceho viac než rok sa nemusí trvať ani na výzve banky klientovi pred postúpením pohľadávky, keď časť úpravy o tom, že skôr uvedené neplatí, sa vzťahuje výlučne na zachovanie práva banky uplatniť právo na postúpenie pohľadávky, napriek neskoršiemu plneniu klienta, a nie aj na ustúpenie od podmienok, za ktorých k postúpeniu možno pristúpiť. Uviedol, že ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách, za

splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez plnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie. Nerešpektovanie takejto právnej úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom.“.

46. Nakoľko žalobca nepreukázal, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia v právnom vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok, lebo nepreukázal platné postúpenie predmetnej pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy z banky na nebankovú spoločnosť, teda svoju aktívnu vecnú legitimáciu v konaní, súdu neostávalo iné ako žalobu žalobcu zamietnuť. Súd sa už následne nezaoberal ďalšími dôvodmi, ktoré uviedol právny zástupca žalovanej na podporu svojho návrhu, aby žaloba bola zamietnutá.

47. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

48. V zmysle § 255, ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

49. Podľa § 262 ods. 1, ods. 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

50. Žalobca bol v predmetnej veci v celom rozsahu neúspešný, nakoľko žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá. Vzhľadom na to, že žalobca bol v konaní neúspešný, neprislúcha mu nárok na náhradu trov konania. V plnom rozsahu tak bola v danej veci úspešná žalovaná, ktorej vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Vranov nad Topľou, písomne, v príslušnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.